

RAAD DER GEMEENTE MAASTRIC
POSTBUS 1992
6201 BZ MAASTRICHT

RAADSVERGADERING D.D. 29-2-2000
AGENDAPUNT NO. 3. 4.a.
Z.h.st. besloten voor kennisgeving aan te nemen.

W

Datum
4 februari 2000

Inlichtingen toestel
698

Opmerkingen
Bp. Heugem

Onderwerp
Maastricht
Bp. Heugem/Verzoek om voorlopige
voorziening

Ons nummer
199902961/2/G6I

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde aangelegenheid.

De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak,
voor deze,

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht in het geding tussen:

familie van Amerongen-Pieters en familie Reneerkens-Pieters te
Maastricht,
verzoekers,

en

gedeputeerde staten van Limburg,
verweerdere.

1. Procesverloop

De raad van de gemeente Maastricht heeft bij besluit van 26 januari 1999, op voorstel van burgemeester en wethouders van 22 december 1998, het bestemmingsplan "Heugem" vastgesteld.

Verweerders hebben bij besluit van 10 augustus 1999, kenmerk 99/36905M, over de goedkeuring van het bestemmingsplan beslist.

Tegen dit besluit hebben verzoekers bij brief van 29 oktober 1999, bij de Raad van State ingekomen op 1 november 1999, beroep ingesteld. Bij brief van 29 oktober 1999, bij de Raad van State ingekomen op 1 november 1999, hebben verzoekers de Voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De Voorzitter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 14 januari 2000, waar verzoekers, vertegenwoordigd door M.H.H. Reneerkens, en verweerders, vertegenwoordigd door mr R.Th.B. Drummen, ambtenaar van de provincie, zijn verschenen. Voorts zijn H.J.G. Goessen en W. Mulder, ambtenaren van de gemeente, daar namens de raad van de gemeente Maastricht gehoord.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de Voorzitter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. In het bestemmingsplan wordt onder meer een nieuw woonwagencentrum met maximaal 15 standplaatsen voorzien in Heugem-zuid, ten zuiden van de Maasveldeweg. De gekozen plaats is bedoeld voor de vestiging van gezinnen woonachtig op woonwagencentrum "de Vinkenslag", die in verband met de opheffing van dat centrum elders huisvesting moeten vinden.

2.3. Verzoekers kunnen zich niet verenigen met de voorziene plaats van het woonwagencentrum. Zij menen dat zij onevenredig in hun belangen worden geschaad. In dit verband wijzen zij op de geringe afstand van het centrum tot aan hun woningen en op de hoeveelheid standplaatsen. Zij vrezen dan ook voor een waardedaling van hun woningen. Voorts wijzen zij op het ontbreken van de noodzaak voor dit woonwagencentrum. De woonwagencentrumbewoners hebben te kennen gegeven vooralsnog geen gebruik te willen maken van de verplaatsingsmogelijkheid, aldus verzoekers. Ook bestaat onduidelijkheid over de economische uitvoerbaarheid van het plan. Zo is onder andere de financiering van de sanering van het woonwagencentrum "de Vinkenslag" nog niet verzekerd.

2.4. Ten aanzien van de noodzaak van het woonwagencentrum is de Voorzitter van oordeel dat verweerders zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat verplaatsing van de bewoners van "de Vinkenslag" dringend noodzakelijk is uit een oogpunt van milieuhygiëne en

volkshuisvesting. De Voorzitter ziet voorts geen aanleiding om te twijfelen aan de economische uitvoerbaarheid van het plan, mede gelet op de substantiële financiële bijdrage die toegezegd is door het Rijk voor sanering van "de Vinkenslag". Ten aanzien van de door verzoekers aangevoerde bezwaren met betrekking tot de geringe afstand en de hoeveelheid standplaatsen overweegt de Voorzitter dat het bestemmingsplan mogelijk maakt dat tot op geringe afstand van de perceelsgrens van verzoekers woonwagens staan. Ter zitting is door verweerders evenwel het inrichtingsplan van het terrein overgelegd, waaruit de Voorzitter is gebleken dat tussen de woningen van verzoekers en de dichtstbijzijnde standplaats een afstand van minimaal 40 meter aanwezig zal zijn. Deze afstand acht de Voorzitter niet zodanig kort dat, bij afweging van de betrokken belangen, in afwachting van de uitspraak in de hoofdzaak een voorlopige voorziening geboden is.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

3. Beslissing

De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door dr D. Dolman, als Voorzitter, in tegenwoordigheid van mr P.A.J.M. Kreuwel, ambtenaar van Staat.

w.g. Dolman
Voorzitter

w.g. Kreuwel
ambtenaar van Staat

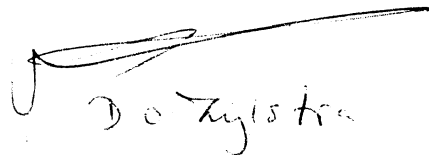
Uitgesproken in het openbaar op

4 FEB. 2000

218-333.

Verzonden: **4 FEB. 2000**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

D. Zijlstra

Gemeente Maastricht
Bestuursdienst

Ingek. 08 JAN 2001

2001.731

SOG

RAAD DER GEMEENTE MAASTRICHT
POSTBUS 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Z.h.st. besloten voor
kennisgeving aan te nemen.
Raad 23-1-2001

Datum
4 januari 2001

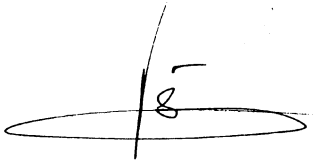
Inlichtingen toestel
736

Uw kenmerk
SOG 99-42875

Onderwerp
Maastricht
Bp. Heugem

Ons nummer
199902961/1/R3

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde aangelegenheid.
De Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak,
voor deze,

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak in het geding tussen:

familie van Amerongen-Pieters en familie Reneerkens-Pieters, beiden
wonend te Maastricht,
appellanten,

en

gedeputeerde staten van Limburg,
verweerders.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 januari 1999 heeft de gemeenteraad van Maastricht, op voorstel van burgemeester en wethouders van 22 december 1998, vastgesteld het bestemmingsplan "Heugem". Het besluit van de gemeenteraad en het voorstel van burgemeester en wethouders zijn aan deze uitspraak gehecht.

Verweerders hebben bij hun besluit van 10 augustus 1999, kenmerk 99/36905M, beslist over de goedkeuring van het bestemmingsplan. Het besluit van verweerders is aangehecht.

Tegen dit besluit hebben appellanten bij brief van 29 oktober 1999, bij de Raad van State ingekomen op 1 november 1999, beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 februari 2000 hebben verweerders een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 december 2000, waar appellanten, vertegenwoordigd door M.H.H. Reneerkens, gemachtigde, en verweerders, vertegenwoordigd door mr. K.M.S. Makkinga, ambtenaar van de provincie zijn verschenen.

Namens het gemeentebestuur van Maastricht hebben K. Jans en ing. W. Mulder, ambtenaren van de gemeente, het woord gevoerd.

2. Overwegingen

2.1. Op 3 april 2000 zijn in werking getreden de Wet tot wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening van 1 juli 1999 (Stb. 302) en het Besluit tot wijziging van het Besluit op de ruimtelijke ordening 1985 van 15 oktober 1999 (Stb. 447). Uit artikel VI, tweede lid, van genoemde wet volgt dat dit geschil, nu het ontwerp van het plan ter inzage is gelegd vóór 3 april 2000, moet worden beoordeeld aan de hand van het vóór die datum geldende recht.

2.2. In het bestemmingsplan wordt onder meer een nieuw woonwagencentrum met maximaal 15 standplaatsen voorzien in Heugem-Zuid, ten zuiden van de Maasvelderweg. De gekozen plaats is bedoeld voor de vestiging van gezinnen woonachtig op woonwagencentrum "de Vinkenslag", die in verband met opheffing van dat centrum elders huisvesting moeten vinden.

Bij het bestreden besluit hebben verweerders het plan grotendeels goedgekeurd.

2.3. Appellanten wonen aan de Oosterweg 121 en 123. Zij kunnen zich op de in hun beroepschrift aangevoerde gronden niet verenigen met het bestreden besluit, voorzover hierbij goedkeuring is verleend aan het plandeel dat voorziet in het woonwagencentrum.

2.4. Appellanten hebben allereerst enkele bezwaren van formele aard aangevoerd. Zij hebben gesteld dat niet op juiste wijze gelegenheid is geboden tot inspraak. Voorts hebben appellanten bezwaar tegen het feit dat zij niet betrokken zijn bij het vooroverleg. Tenslotte betogen appellanten dat het gemeentebestuur bij de voorbereiding van het onderhavige plan ten onrechte voorbij is gegaan aan de door de Provinciale Planologische Commissie (hierna: PPC) in 1994 gemaakte opmerkingen ten aanzien het bestemmingsplan "Heugem Zuidoost".

2.4.1. Ten aanzien van het bezwaar van appellanten dat niet op juiste wijze gelegenheid is geboden tot inspraak overweegt de Afdeling het volgende.

Ingevolge artikel 6a van de Wet op de Ruimtelijke Ordening worden ingezetenen en in de gemeente een belang hebbende natuurlijke personen en rechtspersonen bij de voorbereiding van ruimtelijke plannen of herziening daarvan betrokken op de wijze zoals voorzien in de krachtens artikel 150 van de Gemeentewet vastgestelde inspraakverordening. De gemeenteraad van Maastricht heeft een dergelijke verordening vastgesteld waarbij een regeling is getroffen voor het doen van klacht over de uitvoering van de verordening. De Afdeling stelt vast dat appellanten op grond van artikel 18 van deze verordening een klacht over de gevolgde inspraakprocedure hebben ingediend. Deze klacht van appellanten is door de commissie Communicatie behandeld, die heeft geconstateerd dat de inspraakprocedure voldoet aan de daaraan gestelde eisen. Burgemeester en wethouders hebben vervolgens op grond van dit advies de klacht van appellanten ongegrond verklaard. De Afdeling is mede gelet hierop niet gebleken dat aan de wijze waarop gelegenheid is geboden tot inspraak zodanige gebreken kleven dat verweerders geen goedkeuring aan het plan hebben kunnen verlenen.

Dit bezwaar van appellanten treft derhalve geen doel.

2.4.2. Wat betreft het bezwaar van appellanten inzake het vooroverleg overweegt de Afdeling als volgt.

Ingevolge artikel 10 van het Besluit op de Ruimtelijke Ordening 1985, voorzover hier van belang, plegen burgemeester en wethouders bij de voorbereiding van een bestemmingsplan waar nodig overleg met de besturen van de gemeenten wier belangen rechtstreeks in het geding zijn, met die diensten van Rijk en provincie die betrokken zijn bij de zorg voor de ruimtelijke ordening dan wel belast zijn met de behartiging van belangen welke in het plan in geding zijn.

Uit de tekst noch de strekking van dit artikel vloeide voor het gemeentebestuur de verplichting voort om met appellanten vooroverleg in de door hen gestelde zin te plegen. De Afdeling ziet ook geen grond om te oordelen dat het gemeentebestuur daartoe uit andere hoofde verplicht was. De omstandigheid dat het gemeentebestuur in deze fase wel overleg heeft gevoerd met "Huize Maasveld" acht de Afdeling daartoe onvoldoende. Hierbij merkt de Afdeling op dat appellanten in het kader van de inspraak de mogelijkheid is geboden hun standpunten inzake het voorontwerp-plan kenbaar te maken.

Dit bezwaar van appellanten treft derhalve geen doel.

2.4.3. Voorzover appellanten betogen dat de gemeenteraad ten onrechte voorbij is gegaan aan de door de PPC in 1994 gemaakte opmerkingen stelt de Afdeling voorop dat de PPC een adviesorgaan is. Ter zake van het vaststellen van het bestemmingsplan en van het beslissen over de goedkeuring van een bestemmingsplan is de gemeenteraad respectievelijk het college van gedeputeerde staten bevoegd. De adviezen van de PPC binden het gemeentebestuur en verweerders niet.

Blijkens de stukken is het onderhavige plan van een andere opzet dan het in 1994 door het gemeentebestuur in procedure gebrachte plan "Heugem Oost", waarop bedoelde opmerkingen betrekking hadden. Met de in het onderhavige plan opgenomen mogelijkheid voor het aanleggen van het woonwagencentrum heeft de PPC in het kader van het overleg als bedoeld in artikel 10 van het Besluit op de Ruimtelijke Ordening 1985 ingestemd. Voorts heeft de PPC bij brief van 12 juli 1999 advies als bedoeld in artikel 28 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening uitgebracht inzake het onderhavige bestemmingsplan. In deze brief adviseert zij verweerders het plan, voorzover hier van belang, goed te keuren.

Gelet op het bovenstaande is de Afdeling van oordeel dat verweerders in bedoeld standpunt van de PPC in 1994 geen aanleiding hoefden te zien om aan het onderhavige plandeel goedkeuring te onthouden.

2.5. Appellanten hebben ter zitting aangegeven dat zij bezwaar hebben tegen de afstand van het voorziene woonwagencentrum tot hun woningen. De Afdeling stelt vast dat hun beroepschrift niet een bezwaar van deze strekking bevat. Nu dit bezwaar eerst ter zitting in beroep is ingebracht, moet dit bezwaar met het oog op de goede procesorde buiten beschouwing worden gelaten. Dit zou slechts anders zijn indien sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van appellanten redelijkerwijs niet kon worden verlangd dat zij dit bezwaar eerder naar voren hadden gebracht. Dergelijke omstandigheden acht de Afdeling hier niet aanwezig.

2.6. Appellanten hebben voorts gesteld dat in het onderhavige plan geen aandacht is besteed aan het huidige rijksbeleid inzake de afbouw van grote woonwagencentra.

Blijkens de stukken is in het kader van dit plan wel aandacht besteed aan het huidige rijksbeleid inzake de afbouw van grote woonwagencentra. Zowel in hoofdstuk 3 van de plantoelichting als in het vaststellingsbesluit is uitdrukkelijk ingegaan op de gevolgen van dit rijksbeleid voor het plan. Verweerders hebben zich naar het oordeel van de Afdeling dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het gemeentebestuur voldoende aandacht heeft besteed aan het relevante rijksbeleid.

Ook in dit bezwaar hebben verweerders derhalve geen aanleiding behoeven te zien goedkeuring aan het plan te onthouden.

2.7. Appellanten hebben naar voren gebracht dat het besluit om het onderhavige woonwagencentrum aan te leggen is gebaseerd op een tussen het gemeentebestuur en het woonwagencentrum "de Vinkenslag" gesloten convenant. Hierdoor is, aldus appellanten, tekort gedaan aan het aangewezen publiekrechtelijk instrument om tot zo'n besluit te komen, te weten het bestemmingsplan.

De Afdeling overweegt dat zij geen aanknopingspunten heeft gevonden voor het oordeel dat dit convenant ertoe heeft geleid dat bij de voorbereiding van dit plan niet alle relevante ruimtelijke belangen zijn meegewogen.

Deze grief van appellanten faalt derhalve.

2.8. Appellanten hebben voorts betoogd dat de voorgestelde woonwagenlocatie niet voldoet aan het van overheidswege voorgestane integratiebeleid.

Blijkens de stukken maken de 15 woonwagenplaatsen deel uit van een geïntegreerd nieuwbouwplan dat voorziet in de realisatie van 63 woningen en 15 standplaatsen. Zowel deze woningen als de standplaatsen zullen worden gesitueerd langs hetzelfde stratenpatroon zonder dat er sprake is van een scheiding van diverse woonvormen. Gelet op het vorenstaande ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de voorgestelde woonwagenlocatie niet voldoet aan dit integratiebeleid.

In dit bezwaar hebben verweerders derhalve geen aanleiding behoeven te zien goedkeuring aan het plan te onthouden.

2.9. Ook betwisten appellanten de noodzaak om 15 woonwagenstandplaatsen aan te leggen. Volgens appellanten leidt een dergelijk aantal woonwagenstandplaatsen in combinatie met de bebouwing in de omgeving tot een onevenredig hoge woonintensiteit.

Blijkens de stukken acht het gemeentebestuur sanering van het woonwagenkamp "de Vinkenslag" uit een oogpunt van de volksgezondheid noodzakelijk. De 15 woonwagenstandplaatsen zijn nodig om ter uitvoering van het rijksbeleid het grote woonwagenkamp "de Vinkenslag" af te kunnen bouwen. Blijkens het bestreden besluit stemmen verweerders hiermee in en achten zij een woonwagencentrum op de onderhavige locatie met een omvang van maximaal 15 woonwagenstandplaatsen aanvaardbaar. Verweerders zijn dienaangaande van mening dat de omvang van het voorziene woonwagencentrum in verhouding tot de daarvoor beschikbare ruimte voldoende is om te komen tot een goede stedenbouwkundige inpassing van de 15 woonwagenstandplaatsen en dat voldoende ruime kavels kunnen worden gecreëerd die passen binnen het stedelijk gebied Maastricht. De Afdeling is van oordeel dat het gemeentebestuur genoegzaam heeft aangetoond dat de mogelijkheid om op het woonwagencentrum 15 standplaatsen te kunnen aanleggen niet zonder noodzaak is. Gezien de stukken is de Afdeling voorts van oordeel dat verweerders in redelijkheid vorenweergegeven standpunt hebben kunnen innemen en mitsdien de aanleg van een woonwagencentrum met 15 standplaatsen op de voorziene locatie aanvaardbaar hebben kunnen achten.

Dit bezwaar van appellanten treft geen doel.

2.10. Verder hebben appellanten bezwaar tegen het feit dat als gevolg van het plan een substantieel deel van het groengebied ter plaatse zal verdwijnen.

In hun bestreden besluit hebben verweerders overwogen dat zij tot de conclusie zijn gekomen dat het bezwaar van het verdwijnen van een deel van de door appellanten bedoelde groenvoorziening niet opweegt tegen het belang om op deze locatie op bovengenoemde wijze

woonwagencentrum te kunnen inrichten. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat verweerders niet in redelijkheid dit standpunt hebben kunnen innemen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat appellanten weliswaar hebben gesteld dat groengebied waarden heeft, maar dat niet is aangetoond of anderszins gebleken dat het hier om bijzondere waarden gaat.

Dit bezwaar van appellanten faalt.

2.11. Voorts betwijfelen appellanten de financiële uitvoerbaarheid van het plan. In het besluit tot vaststelling van het plan heeft de gemeenteraad aangegeven dat voor de aanleg van het woonwagencentrum middelen uit de begroting ter beschikking zullen worden gesteld.

Gelet hierop en op hetgeen op bladzijde 53 van de plantoelichting inzake de financieel-economische uitvoerbaarheid van het plan is vermeld hebben appellanten niet aannemelijk gemaakt dat de financiële uitvoerbaarheid van het plan twijfelachtig is. Verweerders behoeven in dit bezwaar van appellanten dan ook geen reden te zien om goedkeuring aan het plan te onthouden.

2.12. Voorzover appellanten vrezen voor een negatieve invloed van het plan op de waarde van hun woningen merkt de Afdeling in de eerste plaats op dat artikel 49 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening voorziet in de mogelijkheid van vergoeding van schade tengevolge van een bestemmingsplan. Voorts hebben appellanten niet aannemelijk gemaakt dat van een zodanige waardedaling sprake zal zijn dat verweerders, niettegenstaande deze mogelijkheid, het bestreden plandeel niet hadden mogen goedkeuren.

Dit bezwaar van appellanten treft derhalve geen doel.

2.13. Voorzover appellanten betogen dat er alternatieven bestaan voor de locatie en de omvang van het woonwagencentrum die niet of onvoldoende in aanmerking zijn genomen overweegt de Afdeling dat het bestaan hiervan op zichzelf geen grond kan vormen voor het onthouden van goedkeuring aan het bestemmingsplan. Het karakter van de besluitvorming omtrent goedkeuring brengt immers mee dat alternatieven daarbij in beginsel eerst aan de orde behoeven te komen indien blijkt van ernstige bezwaren tegen het voorgestane gebruik van het door de gemeenteraad gekozen gebied waarop het plan ziet. Niet kan worden geoordeeld dat verweerders zich niet in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat deze situatie zich in dit geval niet voordoet.

2.14. Gelet op het voorgaande kan in hetgeen appellanten hebben aangevoerd geen aanleiding worden gevonden voor het oordeel dat het bestreden besluit is voorbereid of genomen in strijd met enige geschreven of omschreven rechtsregel, dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel.

2.15. Het beroep van appellanten is mitsdien ongegrond.

2.16. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. Cleton, Voorzitter, en mr. J.J. Vis en mr. H. Troostwijk, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.P. de Rooy, ambtenaar van Staat.

w.g. Cleton
Voorzitter

w.g. De Rooy
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 januari 2001

59-336.

Verzonden: - 4 JAN. 2001

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

S.P. Stoo.
